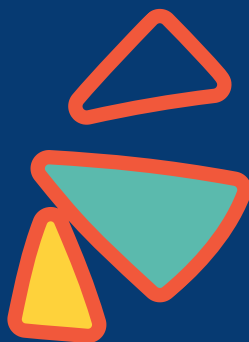

Minihäften
Del 2

Invandrar- kvinnor återtar sin röst

ENHANCE
LEARNER VOICE

ENHANCE
Minihäften

Publikation skapad av das kollektiv

 Co-funded by
the European Union

This book is released under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

You are free to:

Share: copy and redistribute the material in any medium or format.
Adapt: remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially. The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following terms:

Attribution — You must give appropriate credHär finns detta och våra andra häften på engelska, tyska, holländska och ungerska: it, provide a link to the license, and indicate if changes were made. You may do so in any reasonable manner, but not in any way that suggests the licensor endorses you or your use.

Share Alike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Innehåll

Att stärka deltagarnas röster	4
Att återta sin röst	6
Systematisk rasism	8
Fokus på brister	9
Solidaritet	10
Klass och ojämlik tillgång till utbildning	11
Trygga rum	12
Systemtrötthet	13
Att planera för morgondagen	14
Reflektioner	15
Kritisk pedagogik och Photovoice	17
Resurser	19

Att stärka deltagarnas röster

Invandrarkvinnor återtar sin röst

Inledning

ENHANCE-projektet bygger på övertygelsen att deltagarnas röster inte bara är värdefulla, utan avgörande för att forma rättvisa, inkluderande och lyhörda system för vuxenutbildning.

Denna serie med tre minihäften har skapats för att ge utrymme åt dessa röster – röster som alltför ofta ignoreras, undervärderas eller aktivt tystas.

Varje häfte fokuserar på ett specifikt tema som belyser hur vuxna lärande upplever exkludering och hur de återtar utrymme, synlighet och inflytande genom utbildning och samhällsengagemang:

- Bryta tystnaden kring marginalisering, av NHE (Ungern)
- Invandrarkvinnor återtar sin röst, av das kollektiv (Österrike)
- Skapa öppna lärmiljöer för samhällsengagemang, av ABC Foundation (Nederländerna)

Tillsammans strävar dessa häften mot fem gemensamma mål:

- Att motverka systemiska hinder som gör att deltagarna inte blir hörda
- Att förstärka deltagarnas röster på sätt som är autentiska och tillgängliga
- Att stödja en inkluderande vuxenutbildning som anpassar sig efter de lärandes liv – inte tvärtom
- Att göra levda erfarenheter synliga och politiska
- Att främja solidaritet mellan deltagare och mellan deltagare och pedagoger

För att uppnå dessa mål skapades häftena tillsammans med deltagarna genom deltagarbaserade workshops, där man använde en mängd kreativa, reflekterande och upplevelsebaserade metoder.

Dessa inkluderade bland annat sociodrama och konstterapi (NHE), som hjälpte deltagarna att bearbeta sina erfarenheter både symboliskt och kollektivt, personliga berättelser

Att stärka deltagarnas röster

Invandrarkvinnor återtar sin röst

och deltagarledda intervjuer (ABC Foundation), som fångade individers lärande- och empowermentresor. Det tredje häftet (das kollektiv) använde fotoberättelsemetoden (photovoice), vilket skapade utrymme för deltagarna att visuellt dokumentera, dela och reflektera över sina lärandeupplevelser genom fotografi och bildtexter.

Varje häfte lyfter fram inte bara vad deltagarna upplever, utan också hur de förstår, ifrågasätter och omformar sina världar. Genom berättande, kreativa uttryck och kritisk reflektion visar dessa häften på kraften i deltagarbaserad vuxenutbildning som en plats för möjligheter och förändring. De är i första hand avsedda för andra deltagare – för att erbjuda inspiration, reflektion och en känsla av solidaritet, samt praktisk insikt i hur vuxenstuderande kan forma sina egna lärandeprocesser och, genom detta,

påverka de samhällen och system som omger dem. En lista över resurser och kontaktpunkter i slutet av varje häfte ger idéer och verktyg för att engagera sig, agera eller knyta kontakt med andra som befinner sig på en liknande väg.

Detta häfte — **Invandrarkvinnor återtar sin röst** — presenterar arbetet gjort av das kollektiv i Österrike. Med fokus på invandrarkvinnor sätter projektet dessa kvinnors röster i centrum — de som ofta talas om, men sällan lyssnas på. Genom att använda fotoberättelsemetoden (photovoice) får deltagarna använda fotografi och texter för att dokumentera sina verkligheter, perspektiv och visioner om förändring. Genom denna kreativa process blir deltagarna inte bara berättare av sina liv utan också visuella författare som återtar plats i det offentliga samtalet.

Att återta sin röst

Visuellt berättande

För att utforska frågor om vad som stöder eller hindrar deltagarnas röst använde vi en metod för visuellt berättande som kallas "photovoice". Denna metod är en deltagarbaserad aktionsforskningsmetod utvecklad av Caroline Wang och Mary Ann Burris (1997), som skapar utrymme för deltagarna att uttrycka sina perspektiv, idéer och känslor genom fotografier samt reflektera över sina erfarenheter i gruppdiskussioner.

I detta projekt låg fokus på "deltagarnas röst". Metodens syfte är att förstärka deltagarnas röster och skapa utrymme för dem att gemensamt reflektera över sina egna erfarenheter samtidigt som deras handlingskraft stärks.

Deltagarna fungerar som medforskare genom att ta fotografier, dela sina berättelser och tillsammans analysera återkommande teman. Handledarna fungerar som katalysatorer genom att ställa öppna frågor som väcker fördjupade reflektioner utan att styra diskussionen.

Detta deltagarbaserade arbetssätt kan förändra lärandemiljöer genom att sätta deltagarnas levda erfarenheter i centrum. Photovoice skapar möjligheter inte bara för att uttrycka upplevelser av inkludering eller exkludering i lärandeprocesser, utan fungerar också som en väckarklocka för lärare och beslutsfattare – en påminnelse om att lyssna till de röster som ofta förbises.

Under det första gruppmötet låg fokus på att förklara photovoice-metoden och skapa en trygg och avslappnad stämning i gruppen. Deltagarna engagerade sig i olika uppvärmningsövningar, bland annat där vardagliga föremål användes som metaforer för att berätta personliga historier. Därefter fick deltagarna handledning i fotografering, symbolik, berättande och frågor om integritet.

Att återta sin röst

Visuellt berättande

Slutligen fick medforskarna sin uppgift – att var och en ta 3–5 fotografier som svarar på följande forskningsfrågor:

- Som migrantkvinna, hur upplever du att du blir inkluderad eller exkluderad i din lärandemiljö, och vad hjälper dig att känna att din röst har betydelse?
- När känner du dig hörd eller sedd i din lärandemiljö?

Under den andra och tredje workshoppen återvände medforskarna med sina fotografier, delade berättelserna bakom dem och deltog i diskussion och reflektion. Genom dialog identifierade medforskarna betydelser och reflekterade över återkommande och framväxande teman.

I

Handledarna undvek att ställa ledande frågor och frågade i stället: "Vad ser du?" eller "Vad betyder detta foto för dig?" Fokus låg på att stödja reflektion, inte på utvärdering eller kritik.

Efter gruppsessionerna hölls korta individuella möten för att säkerställa att varje persons idéer, tolkningar och erfarenheter återgavs korrekt i en sammanfattande berättelse kompletterad med en analys.

Dessa texter reviderades och förfinades, och skickades sedan tillbaka till medforskarna så att de kunde läsa, korrigera eller begära ändringar.

De berättelser som presenteras här utgör slutresultatet av denna gemensamma process

Systematisk Rasim

Att vänta...

Fatima S. beskriver ett foto av klockan i sitt vardagsrum. För henne symboliserar klockan värdet av tid, organisation och målsättning. Hon använder den dagligen för att planera hur länge hon ska studera. Samtidigt representerar klockan både ett inre och yttre tryck – brådskan att hitta en yrkesutbildning och svårigheten att vänta på möjligheter, som ofta hindras av diskriminering och rasism, särskilt på grund av att hon bär slöja.

Fatima använder klockan inte bara som ett verktyg för tidsplanering, utan också som en metafor för självansvar, tålamod och frustration. Den blir ett tyst vittne till hennes läranderesor, hennes ambitioner och de hinder hon möter.

Samtidigt som hon visar en stark självreflektion och motståndskraft, belyser hennes berättelse tydligt hur systematisk rasism påverkar hennes tillgång till utbildning och möjligheter.

“Klockan påminner mig om hur värdefull tiden är och hur viktigt det är att planera den väl...”

Men det är svårt, för mina ansökningar förbises ofta på grund av min slöja.

Att vänta på en möjlighet är svårt...”

Fokus på brister

Att sticka min väg

Fatima delar berättelsen om sin symaskin - en symbol för egenmakt, skicklighet och överlevnad. Sedan ung ålder drömde hon om att sy. Trots familjens begränsningar, äktenskap, nekad tillgång till formell utbildning och migration, lärde hon sig själv att sy, köpte sin egen maskin och blev en betrodd sömmerska i sitt samhälle.

I Österrike hoppas hon kunna fortsätta den vägen - att gå en formell utbildning för att bli certifierad sömmerska. Men istället för stöd har hon mött

institutionella hinder: arbetsförmedlingen (AMS) fokuserar enbart på hennes bristande formella språkkunskaper i tyska och bortser helt från hennes många års beprövade kompetens.

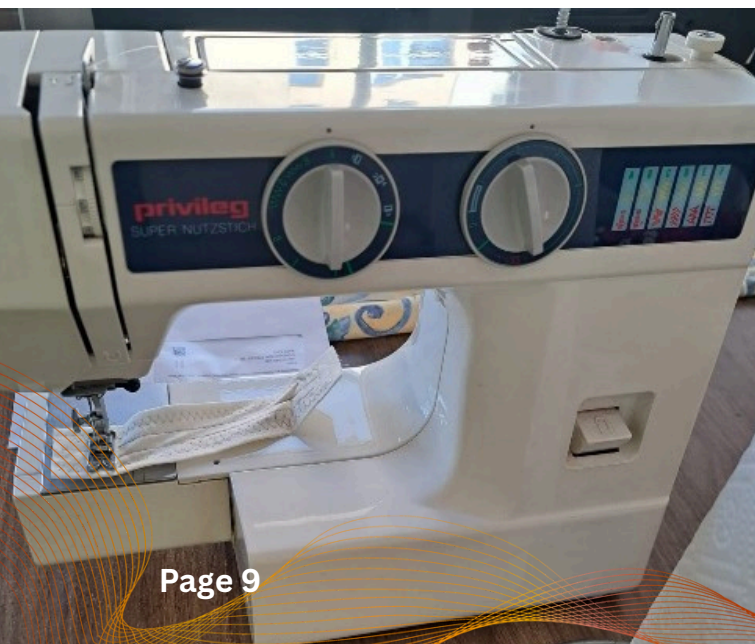
Fatimas berättelse illustrerar ett systematiskt problem - det underskottstänkande som migrantkvinnor ofta möter. Istället för att fråga vad hon kan göra, fokuserar institutionerna på vad hon inte kan göra (till exempel tala flytande tyska). Hennes erfarenhet, initiativförmåga och önsknings avfärdas som irrelevanta utan ett intyg eller en genomförd kurs.

När hon fick frågan om hon behövde kunna tyska för att vara en bra sömmerska svarade hon:

"Nej, inte tidigare. Men i Österrike, ja - för dokumentet."

Den skillnaden är avgörande: kompetensen finns där. Det som saknas är systemets erkännande.

"Jag har många idéer i huvudet, men jag kan inte ...eftersom jag behöver en licens"

Solidaritet

Motivation och hopp tillsammans

Tamana delar ett foto av kvinnor som hon tog på das kollektiv. Bilden påminner henne om hennes tid som universitetsstudent i Afghanistan, där hon studerade socialt arbete. Fotot har en dubbel innebörd för henne: det representerar en lärandegemenskap bland kvinnor, men väcker också sorg över den nuvarande situationen i Afghanistan, där kvinnor inte längre tillåts gå i skola eller på universitet.

Här, på das kollektiv, ger henne synen av andra kvinnor som studerar motivation och hopp. Hon känner att hon inte är ensam.

Tamanas foto blir en djupt känslomässig bro mellan hennes dåtid och nutid. Det kopplar samman hennes tidigare akademiska identitet med hennes nuvarande erfarenhet av lärande i Österrike. Närvaron av kvinnor som lär tillsammans blir en symbol för solidaritet, motståndskraft och delad styrka.

Denna reflektion öppnar för en bredare diskussion om tillgång till utbildning, minne, migration, flykt och egenmakt.

Själva handlingen att dela fotot är i sig en akt av att återta synlighet – både personligt och politiskt.

Kvinnor som stöttar kvinnor – gemensamt lärande och solidaritet ger styrka.

“Jag är inte ensam – Jag är här tillsammans med andra kvinnor”

Klass och ojämlikhet tillgång till utbildning

Utom räckhåll

Diana K. berättar om sin familj och sin önskan att bli förskollärare – ett yrke som speglar hennes tålamod, omsorg och erfarenhet av barn. Trots sin starka motivation och sina barns känslomässiga stöd har hennes upprepade försök att få hjälp från arbetsförmedlingen varit utan framgång. I stället har hon erbjudits lågutbildade arbeten inom städning eller hotellbranschen.

Diana möter stora ekonomiska hinder för att kunna utbilda sig, eftersom kurserna är alltför dyra för hennes familj på sju personer som lever på en enda inkomst. Hennes berättelse visar hur klass och migration tillsammans begränsar tillgången till utbildning, där möjligheter beror inte på förmåga eller motivation, utan på ekonomiska resurser.

Dessutom belyser det bristfokuserade perspektivet det hon saknar, i stället för att värdesätta det hon bidrar med – vilket pressar henne in i lågbetalda arbeten utan framtidsutsikter och befäster befintliga

hierarkier som ofta håller inandrarkvinnor längst ned på arbetsmarknaden.

Utbildning blir ett privilegium för dem som har råd, och dess löfte om social rörlighet bleknar bakom ekonomiska barriärer.

"Jag vill arbeta på förskola — jag har tålamod och kan vara med barn... men de sa att jag måste betala 1050€ för utbildningen, och det har jag inte råd med."

Trygga rum

Min maktpenna

Norzia delar berättelsen om sin penna – ett föremål hon har burit med sig i många år och som har följt henne genom olika länder och under svåra perioder och prov i hennes lärandeprocess. För henne har pennan blivit en symbol för styrka, lärande, hopp och motståndskraft. Varje gång hon känner att hon inte orkar längre, tar hon upp den och finner ny energi.

”Jag kan plocka upp min penna och fortsätta.”

Hon kopplar sin berättelse till en bredare medvetenhet om kvinnors rättigheter och global ojämlikhet.

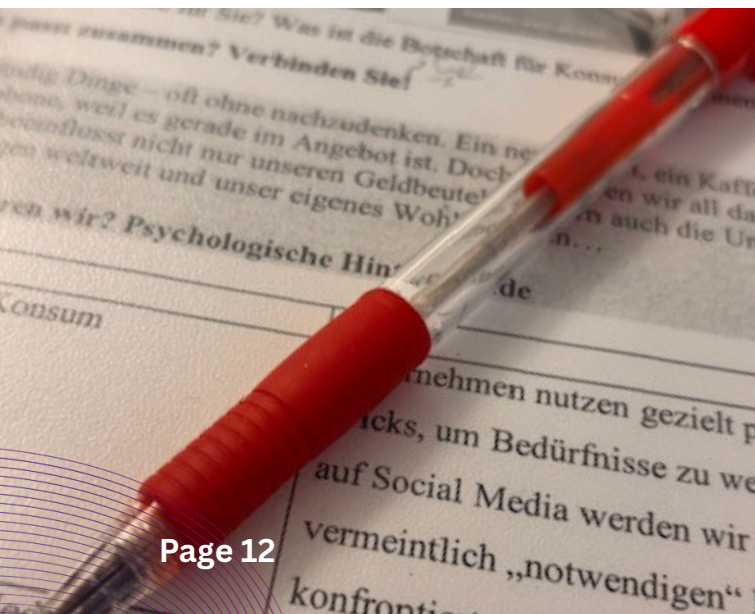
”I ett demokratiskt land har alla rätt till utbildning.”

Medan utbildning för kvinnor är förbjuden i Afghanistan, möter hon i Österrike diskriminering och rasism. Ändå är hon fast besluten att fortsätta lära – inte bara för sin egen skull, utan också för att hjälpa andra kvinnor i framtiden.

Norzias reflektioner visar både strukturella hinder och personlig egenmakt: hon möter rasism och exkludering, men återtalar lärandet som en handling av motstånd och solidaritet. Utbildningen blir hennes sätt att förvandla kamp till mening.

Hon beskriver sitt nuvarande lärande rum på det kollektiv som sitt ”andra vardagsrum” – en plats fylld av värme och tillhörighet, där lärare och rådgivare vägleder deltagarna genom att presentera möjligheter istället för att diktera vägar.

Norzia betonar hur en respektfull lärandemiljö hjälper henne att fördjupa sitt kunnande och återuppbygga sin självkänsla och handlingskraft.

System trötthet

Hjälp eller inte?

Rawan visar ett foto av två händer som skakar varandra – en symbol för ömsesidigt stöd. För henne representerar bilden kraften i att hjälpa varandra. Hon förklarar att migranter hjälper varandra eftersom de delar liknande utmaningar, medan institutioner ofta lovar hjälp men inte håller sina löften.

"De säger: ja, vi hjälper dig — men det är inte sant."

Rawan har försökt flera gånger att påbörja en IT-utbildning men inte blivit antagen. Hon upplever att hennes migrationsbakgrund är ett hinder och misstänker diskriminering.

Varje ansökningsomgång innebär nya krav och otydliga kriterier, vilket skapar en känsla av systemtrötthet. Hennes berättelse fångar övergången från hopp till hopplöshet – därför att hennes erfarenheter visar hur målen ständigt flyttas. Medan institutioner som arbetsförmedlingen misslyckas med att erbjuda ett konsekvent stöd, blir solidariteten mellan migrantkvinnor hennes verkliga källa till hjälp och tillhörighet.

Denna kontrast visar hur statliga strukturer ofta återskapar ojämlikhet snarare än minskar den.

Att planera för morgondagen

Bortom nuet

Diana A. berättar sin historia genom poetiska fotografier som visar en resväska och några lådor. Dessa föremål bär hennes dröm om att bygga upp livet på nytt genom utbildning och arbete.

När hon blev gravid stoppade arbetsförmedlingen hennes utbildningsplaner och bad henne vänta till efter förlossningen. Även om beslutet kan verka praktiskt, känner Diana frustration över systemets brist på långsiktig framtidsvision.

I stället för att hjälpa henne att planera hur hon skulle kunna fortsätta sin utbildning efter föräldraledigheten, erbjöds inga alternativ eller vägar framåt. När barnet väl är fött kommer bristen på barnomsorg dessutom att göra det ännu svårare att återuppta studierna.

Dianas berättelse visar hur institutioner misslyckas med att stödja kvinnor i att sätta upp och upprätthålla långsiktiga mål. Hon representerar många som vill planera framåt men möter system som enbart fokuserar på det omedelbara. Hennes erfarenhet pekar på behovet av strukturer som gör det möjligt för kvinnor att förena omsorg, utbildning och framtidsplanering.

"Dessa resväskor bär också våra drömmar och vårt hopp."

Reflektioner

Att lära sig att lyssna

Berättelserna avslöjar sammanflätade problem som formar kvinnornas erfarenheter: den ihållande diskrimineringen som ofta döljs i tystnad – när ansökningar lämnas obesvarade eller möjligheter stilla försvinner; det institutionella fokuset på brister, som förbiser kvinnors färdigheter och talang när de inte har formell certifiering – där dokument värderas högre än faktisk kompetens; samt solidaritetens kraft, där kvinnors lärandegemenskaper blir rum för ömsesidigt stöd och delad energi som motverkar isolering.

De blottlägger också hur ekonomiska hinder förvandlar utbildning från en rättighet till ett privilegium, vilket håller de som törstar efter kunskap i utkanten. Samtidigt visar de tillitens och trygghetens förvandlande kraft i lärandemiljöer – rum där kvinnor kan tala, reflektera och föreställa sig nya framtider.

Vid sidan av detta hopp finns en djup systemtrötthet, född ur kampen att navigera genom ständigt föränderliga regler och löften om stöd som aldrig infrias.

Slutligen pekar berättelserna på avsaknaden av strukturer som stödjer kvinnor i deras omsorgsroll – det finns nästan inga system som hjälper dem att planera eller upprätthålla utbildning samtidigt som de bär familjeansvar.

Tillsammans blottlägger dessa verkligheter en större sanning: utbildningssystemen är fortfarande inte utformade efter de liv som migrantkvinnor faktiskt lever.

Dessa sammanlänkade berättelser pekar mot en avgörande insikt: att lyssna är en politisk handling.

Att lyssna är inte något passivt, utan en praktik av erkännande och ansvarstagande. För att verkligen "lära sig att lyssna" måste utbildare och institutioner

Reflektioner

Att lära sig att lyssna

lyssna med avsikt – för att höra inte bara det som sägs, utan det som levs.

Detta innebär att gå bortom den tomma retoriken om inkludering – mot rättvisa strukturer som anpassar sig till deltagarnas verklighet: kvinnor som tar hand om barn, som navigerar genom rasism och som bygger upp sina liv över gränser.

I våra gemensamma reflektioner betonade deltagarna behovet av trygga och rättvisa rum – inte bara platser där man får tala, utan platser som fungerar för alla.

De ställde frågor som:

Hur är atmosfären i dessa rum?

Vem känner sig trygg att dela med sig?

Vem lämnas utanför?

En deltagare påminde oss om att kvinnor behöver rum:

“där vi kan sitta och dela våra åsikter.”

Med hänvisning till strukturella faktorer

ifrågasatte en annan deltagare myten om individuellt ansvar:

“Hur kan du vara ansvarig för något som ligger utanför din kontroll?”

Tillsammans kom gruppen fram till att rättvisa handlar om att anpassa strukturerna till de lärande – inte om att kräva att de lärande ska anpassa sig till orubbliga system.

Som utbildare och handledare påminns vi om att vårt arbete existerar tack vare de lärande. Om deras behov inte tillgodoses måste vi fråga oss: vem gynnas egentligen?

Photovoice-processen har tydliggjort att förändring börjar när lyssnandet blir ömsesidigt – när de som tidigare talades om blir de som formar samtalet.

Dessa sju berättelser uppmanar oss att göra just detta: att lyssna.

Att inte bara svara ytligt, utan att ta sig tid att förstå, föreställa sig på nytt och skapa – eller återskapa – lärande rum som hedrar varje röst.

Kritisk pedagogik och photovoice

Att använda Freire

Kritisk pedagogik är en utbildningsmetod som ifrågasätter uppfattningen att lärare är den enda källan till kunskap och som främjar både kritiskt tänkande och förändring av olika former av förtryck.

Den brasilianske pedagogen och aktivisten Paulo Freire var en ledande förespråkare för kritisk pedagogik och hävdade att konceptet med problembaserad utbildning kunde skapa en inlärningsmiljö som uppmuntrar deltagarna att göra sina röster hörda och där de aktivt deltar i sin egen utbildning och sina egna inlärningsprocesser.

I motsats till det bankliknande utbildningskonceptet, där lärare "sätter in" sin kunskap i passiva elever, är det problemställande utbildningskonceptet en process för att utveckla kritiskt medvetande (*conscientização*), där eleverna är aktiva förändringsagenter.

I "Pedagogy of the Oppressed" (2003), hävdar Freire att utbildning endast är

transformativ när den utgår från elevens verklighet. Han betonar vikten av att lyssna noga på de teman som finns inbäddade i elevernas berättelser, vilka måste uppstå organiskt snarare än påtvingas.

Freires frågestrategi förflyttar diskussionen från det konkreta till det analytiska planet och sedan vidare till transformation eller arbete för att förändra en förtryckande eller oönskad situation. Genom undersökning, dialog, reflektion och handling samarbetar både lärare och elever för att lära tillsammans och av varandra.

Det gemensamma undersökandet mellan lärare och elever fungerar som en värdefull pedagogisk metod för att få fram generativa teman som kan ligga till grund för en vuxenutbildningsplan.

Photovoice, en deltagande aktionsforskningsmetod utvecklad av Caroline Wang och Mary Ann Burris på 1990-talet,

Kritisk pedagogik och photovoice

Att använda Freire

erbjuder ett konkret sätt att praktisera detta: när eleverna/medskaparna förklarar sina foton avslöjar dialogen vad som verkligen är viktigt för dem – de hinder de möter, de drömmar de har och de motsägelser de lever med. Dessa insikter styr inläringen mot relevans och mening.

Detta står i skarp kontrast till den traditionella "bankmodellen" för utbildning som Freire kritiserar, där lärare deponerar information i passiva elever. En sådan approach är förtryckande eftersom den förnekar handlingskraft och kopplar bort kunskap från levd erfarenhet.

Photovoice bryter detta genom att skapa dialogiska utrymmen som bygger på utbyte, reflektion och delad mening. Eleverna väljer vad de vill fånga, hur de ska tolka det och vilka historier de vill berätta. Lärarens roll skiftar från auktoritet till facilitator och medlärare, vilket gör lärandet samkonstruerat snarare än levererat.

Den visuella dimensionen öppnar också upp för deltagande för dem som har svårt att uttrycka sig verbalt eller som har haft svåra erfarenheter i traditionella lärandemiljöer.

Photovoice är en kraftfull, kreativ metod inom kritisk vuxenutbildning som uppmuntrar eleverna att utforska och uttrycka sina intressen genom foton. Istället för att utgå från fördefinierade ämnen, utgår photovoice-metoden från elevernas egna perspektiv. Eleverna eller medskaparna fotograferar meningsfulla aspekter av sitt vardagsliv, och dessa bilder blir utgångspunkter för berättande, reflektion och dialog.

Genom denna process kommer levda erfarenheter upp till ytan – och avslöjar bekymmer, ambitioner och spänningar. Paulo Freire beskriver dessa framväxande frågor som generativa teman: ämnen från verkliga livet som väcker kritiskt tänkande och kollektivt lärande.

Resurser

Pedagogy of the Oppressed, Freire, Paulo. 30th Anniversary ed., Continuum, 2003

Photovoice: Concept, Methodology, and Use for Participatory Needs Assessment. Caroline Wang and Mary Ann Burris. In *Health Education & Behavior* Vol. 24, No. 3 (June 1997), pp. 369-387. Sage Publications, Inc.

Photovoice Facilitator's guide, Rutgers – For sexual and reproductive health and rights, Rutgers, 2016

<https://rutgers.international/resources/photovoice-facilitators-guide/>

Photovoice: Factsheet, Rutgers – For sexual and reproductive health and rights, Rutgers, 2016

<https://rutgers.international/resources/photovoice-factsheet/>

Photovoice - In Bildern erzählt

Friedl Anja, Likus Jelka, Marisa Meißner, Seifert Janin, Stenzel Paul, Wilfling Diane. Alice Salomon Hochschule Berlin, September 2020

[Pedagogy of the Oppressed, Freire, Paulo. 30th Anniversary ed., Continuum, 2003](#)

Sister2Sister Photovoice. Newcomer Women's Services Toronto, July 2021

[Pedagogy of the Oppressed, Freire, Paulo. 30th Anniversary ed., Continuum, 2003](#)

**Denna publikation
skapades av:**

Fatima M

Diana T

Norzia

Tamana

Rawan

Diana K

Fatima S

Precious Fangchah

Kim Carrington

Översättningar av Enhance
minihäftern till Engelska,
tyska, ungerska och
holländska finns här.

<https://www.enhancelearnervoice.com/the-enhance-mini-booklets/>

Kontakta oss: :

Verein das kollektiv

Linz, Austria

office@das-kollektiv.at

kim@das-kollektiv.at

<https://das-kollektiv.at>

September 2025

Co-funded by
the European Union

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them.